

Змия
ЗАКРИЛНИЦА

АРИАН ЛЕКА

traduki™

Това издание бе осъществено с подкрепата на ТРАДУКИ,
литературна мрежа, чиито членове са

Австрийското федерално министерство на европейските
и интернационални работи, Министерството на външните работи
на Федерална република Германия, швейцарската културна фондация
Про Хелвеция, КултурКонтакт Австрия, Гьоте-Институт,
словенската литературна агенция ЯК и фондация С. Фишер.

GJARPRI I SHTEPISE

Copyright © Arian Leka, 2002

Copyright © IDEART, 2002

© Ариан Лека, автор, 2011

© Фондация С. Фишер по нареждане на ТРАДУКИ, превод, 2011

© Яна Левиева, дизайн, 2011

© Смол Стейшънс Прес, 2011

ISBN 978 954 384 006 9

З м и я
ЗАКРИЛНИЦА

АРИАН ДЕКА

превод от албански
Янка Селими

СМОЛ СТЕЙШЪНС ПРЕС
София–Лондон

Причината за моето заминаване намерих по пътя, загрял от умора. Осени ме още щом се качих в колата, която щеше да ме закара *там*. Но не знам дали синът ми, който не ме остави сам, а дойде да ме придружи, щеше да е доволен от нея. Въпреки това не се стърнях и попитах:

– Къде ме водиш?

Той присви устни и отговори „Far“*. Знаех малко английски думи, които бях научил като моряк, от пристанище на пристанище и от море на море. Но все пак не разбрах защо каза сърдито „Fuck“!**

– Защото аз мога и сам да си намеря мястото – отговорих.

– Какво приказваш, тате?! – каза. – Как можеш да ме оставя?! – продължи след малко, аз обаче помислих, че синковецът се страхуваше да ме остави сам, да не го изиграя, да се разколебая и да се върна от средата на пътя, затова ме придружаваше и каза *какво приказваш, тате!*?

– После на този път не се ходи често – добави той.

– Нито без приятели – отвърнах. – Но аз намирах пристанището, винаги се връщам, откъдето тръгвах. Откакто ти се роди и майка ти те повиваше в пелените,

* Far – там

** псувня

аз все това съм правил, бродех по морета и, слава Богу, се връщах отново у дома.

Синът ми нямаше желание да си спомня повече, а аз не исках да му казвам, че всички мъже имат този недостатък: да заминават. *Дотук добре*, казвам, макар че никога не бях разбрал какво е това, което ги връща назад от пътя. Що за дявол им шепне, та да казват: „Слушай, приятелю. Дотук вървяхме заедно. Оттук нататък нашите пътища се разделят.“ В този миг винаги чувах женски гласове, замириксваше ми на парфюми, усещах приятния аромат на домашни гозби, винаги си представях голи ръце, които се увиват около шията и те карат да забравиш. Но жените не забравят никога. *Никога*, казвам. Винаги си мислех и исках да узная на какво е способен да научи един мъж една жена. Ами една жена, тя на какво е способна да научи един мъж? Мъжът е този, който дава, той не се страхува да дава, докато жената... *Ах, жената*, казвам. На моя син все още му предстои да научи всичко и с основание се страхува от мен. Познава ме, затуй се страхува.

Дълбоко в себе си и аз знаех. Отдавна бях станал sameц, бях се отчуждил от всички. Почти безразличен към всичко, което се случваше с мен. Но чашата преля, когато започнах да се отнасям напълно равнодушно към преживяванията на другите хора, на близки и далечни. Тогава и сам започнах да усещам, че се откъсвах от този свят и ставах безучастен към него. Отчужждавах се, въпреки че не желаех никакъв друг свят, освен който познавах и с който бях свикнал или към който малко или много се бях приспособил. Може би като възрастен имах привилегията да долавям гласове, които другите не чуваха, те ме викаха, зовяха ме и този свят ставаше все по-далечен за мен. Аз обичах да слушам само собствения си глас, а

не гласа на другите. За мен вътрешният глас беше като глас Божии, докато гласовете край мен ми звучаха като неудачно пенне на дякон. Обичах светкавиците, гръмотевиците не ми допадаха, предпочитах светещите шамандури в морето пред благонадеждните фарове на високия морски бряг, обичах да заминавам, въпреки че винаги се бях връщал, ето защо с нищо не съм виновен, че този живот ми звучеше толкова далечен. Така бях свикнал, а да свикнеш ще рече да забравиш, после да забравиш ще рече да прецакаш този свят и да го изиграеш, ще рече да бъдеш мъж, и накрая, да бъдеш мъж ще рече да прощаваш, каквото ще направя и аз с този мой нехранимайко. *Но няма да бързам и сам много добре знам, че отдавна съм се отчуждил и отстранил от всички*, казвам. Като сега си спомням какво изпитах, когато извадиха труповете на деветнайсетте ученици, които се бяха удавили в Преспанското езеро преди години. Една празнота. Отдадох се на спомените от времето на гмуркането, като в същото време продължавах спокойно старческия навик да тракам с протеза в устата си, която падаше, защото бях отслабнал, моите въщи се бяха отворили от мен, ставаха и ме оставяха да стърча сам в стаята, където се хранехме и спяхме, в онази стая, където се беше родил синът ми и където бях приспивал себе си и жена си, клетата, с онези приказки за омайния свят на морското дъно, невидим и неразбираем за никого. *Виждала ли си летящи риби?*, ъ казвах. *Аз съм като тях. Излитам за малко и после пак в морето. Като албатрос*, виках, но вместо нейния отговор чувах как баща ми се обаждаше заядливо от ключето: *Алванос?** *Знаем, че си алванос, ти си един жалък*

* албанец

побъркан алванос, хайде заспивай сега, че и ние да застим. По него време баща ми беше изкуфял. *На пръдната вика оризване,* шегуваше се с него внукът ми. Но аз нямаше защо да се преструвам: още не ми хлопаше гърската, не бях изветрял, бях си съвършено здрав вътрешно. Каквото и да се случваше, оставах безразличен, сякаш не бях същият, който някога плачеше и за един делфин, хванал се в мрежата! Едва когато се оказах сам пред телевизора, си помислих за майките на онези нещастни деца. Да бях изчезнал и аз заедно с тях, отдавна се бях вкиснал на брега. *Но може би щеше да е по-добре да бях облякъл още веднъж дрехите на водолаз и да се постарая да извадя онези нещастници от езерото и тръстиката, в чиито корени се бяха заплели и омотали,* казвам. *Кой знае, щях да извадя късмет и нямаше да изляза жив от мътните и сладки води,* така си мислех тогава, но когато се поуспокоих, животецът ми се досвидя и не отидох. Но и сега няма защо да лъжа и да казвам, че ми дожаля за тях, не ми дожаля – и толкоз. Само бях спокоен, че не бях аз причина за смъртта. И още. Убеден бях, че тези невръстни деца платиха с живота си чужди грехове. Кой знае какъв грях бяха сторили техните деди и прадеди. Именно тази мисъл ме успокояваше, внасяше мир в душата ми.

Днес, когато съм тръгнал за натам, отлично знам, че ако това мое отиване един ден се окаже нечие възмездие, съм готов да го понеса и не ще го оставя да тегне над моите потомци. Казвам така, макар да не съм убеден, че имам толкова големи грехове, за които да плащам на тази възраст, когато гругите си стоят и чакат да настъпи часът на вечния покой. *Но все пак Божието сито е много по-ситно от моето,* казвам, и ако един ден ме настигне възмездието, както вече се е задало с ослепяването ми,

то няма да е само разплата за свещеника, който тайно извършваше причастието на християнските деца, но и за жена ми, светла ѝ памет, защото в деня, в който тя се помина, когато я изпровождахме към вечната ѝ обител, аз бях обладан от такъв вълчи глад, че само за него си мислех. Помня, че ме намериха на морето, близо до Сурилския залив, да смуча бели и черни миди заедно със солената вода, молоски и други дребни миди. Морето беше изхвърлило на пясъка безброй умрели медузи и раци. Помня как вървах по пясъка, като внимавах да не настъпя рибите със спукани мехури, които ме гледаха с изцъклените си очи без клепачи. Всичко това беше резултат на голямо количество динамит, който безумни браконieri от Дуръс ползваха много често за богат улов, нерядко оставайки сами без пръсти, без ръка или очи. *Ако това бяха птици, целият град щеше да разбере за гибелта им*, казвам. Но никой нищо не беше чул, рибите не издават крясъци, те не кряскат и когато ги убиват. Като мен, добавям. Сетне хората разказваха, че от мъка съм бил отишъл да се давя, че уж без жена ми за мен нямало вече живот, без единствената жена, която се беше опитала да ме разбере. Но колкото и да не показвах, истинската причина си оставаше гладът, неутолимият глад, който раздираше стомаха ми, подобно на ненаситната земя, отворила се, за да погълне моята клета жена. Но аз не вярвах на хората. Те не можеха да ме разберат. Ако ме разбираха, тогава защо, изказвайки съболезнования, оставяха пари в чинийката на кафената чашка! Да не би за да купя или да платя с тези дребни пари завръщането на жена си от онзи свят!? Така направиха и на седемте дена, и на четирисетте, после и на година. Истина е, че всеки друг, след преживяното, би приел толкова пари в замяна на сухата ми

и остаряла женица, но нея я беше взела смъртта, а всеизвестно е, че смъртта не се пазари. *Заслужавам да ме накажат с изгонване, загдето оставих жената да си отиде сама*, си мисля. Ако тогава се бях удавил в Преспа, сега синът нямаше да ме води в болницата, а щеше да идва на гроба ми, да допира ухо в надгробния камък и щеше да ме обича много повече. Особено след смъртта ми, казвам. Поне повече от сега. Аз щях да искам само едно: да не ми прави паметник от бял мрамор, какъвто направих аз на баща си, а от карабурунския*, червен с жълти и черни жили. Като паметника на жена ми, мисля, защото и през ум не ми минаваше, че можеше да е тя, която ме изпраща там. Не. *Сигурно е свещеникът. Те са меки хора, но не прощават*, казвам през зъби.

Но може би тази неочаквана слепота, която не проумявах откъде ми дойде, беше наистина изпитание. Може би ослепяването беше започнало отдавна, когато синът ми, виждайки, че наистина ставах безразличен към чуждите страдания и радости, може би беше принуден да ми напомни, че така щях да умра много по-скоро, отколкото ми беше писано от Господа. Така каза: щял съм да умра именно защото съм бил станал абсолютно безчувствен, и за да ме накара да съжалявам цял живот, беше добавил:

– Ще умреш! Ще умреш, ако не си умрял, защото не ти пука за никого. Затъпял си, станал си един глупак, като слепите. Разбираш ли, или не разбираш?

– Разбрах – отвърнах студено повече като глухите, отколкото като слепите. – Разбрах те и стига по този въпрос – викнах най-вече за да прекрати с тази лудост, отколкото убеден в думите си.

* Карабурун – полуостров в Южна Албания

Сега ми ставаше ясно. След толкова години повярвах, че онези гуми, които ми се сториха така тежки, не са се отнасяли за тогава, затова изобщо не бях разбрал колко страшно е това, което ми бе казал синът ми. Сега ми е напълно ясно. Онези гуми са се отнасяли за днес, за този ден! *Ето коя била причината, за да ме водят в нея болница!* Малко ми е чудно, а в същото време и се радвам, защото довчера бях вярвал слепешката, че хората не знаят да съдят, знаят само да хвалят, но сега забелязвах, че светът беше напреднал и въпреки че не се бе научил да съди, се бе научил да наказва. Това беше важното. Все пак, когато каза: *ти си спял! Спял си! Разбираш ли?*, синът ми се просълзи.

Най-после бях разбрал. Но някак си ми се струваше чудно как така се оказах спял, затова му отвърнах за пръв път:

– Как? Спял ли!? Но аз имам уши, аз чувам, говоря, приказвам! Нима е възможно да съм спял?!

За момент синът ми остана като смаян. Не каза нищо, защото не разбра, че беше получил закъснел отговор на абсолютно забравен от него въпрос. Вярно, че аз носех този отговор в себе си и умувах над него от години, но го пазех за други хора, не за моя син, а дойде случаят и го казах на него. Не беше лесно. Но нито той имаше право, нито аз бях сигурен дали трябваше да стоваря на него това мое негодувание. *Но нима можеш да ме наречеш спял, защото не виждам!?*, казвам аз. *Все едно да наречеш невежа един стогодишен старец само и само защото не е ходил на училище!* И синът ми ще е помислил също-то, иначе нямаше да извърне глава и да се загледа навън в настъпващата пролет, която ни съпровождаше зад стъклата. Той не можеше да знае каква цена плащах аз

за тази пролетна красота, която нямаше да съществува повече за мен! *Може би умът ми вече не схваща много неща, свързани със сина ми. Душата може би. Останала ми е само паметта, затова и не настоявах, или по-точно не възразих на неговите думи, помня.* Не се възпротивих и когато тръгнахме! Щяхме да се изложим пред хората, ако не се разберяхме като баща и син! И сега не се противя, стар съм, като остарелия вол, на който времето му е свършило и чака кротко да го заколят, когато господарят му е изпаднал в нужда. *И наистина, синът ми се намира до немай-къде натясно, щом като са стигнали до там, че и в неделен ден да готвят само постна чорба,* мисля.

– Тате, каза ли нещо?

– Не. Нищо.

– На мен ми се стори, докато гремеше, да споменавах коне.

– Загрямах ли? Ами, какви коне. Трябва да съм казал нещо друго. Да не би да съм казал биволи.

– Биволи ли?! Може и да не съм разбрал...

– Да, може... Защото биволите...

– Все пак сякаш искаше да кажеш нещо друго – добави, като подпря глава на стъклото.

Нямаше смисъл да продължавам. Синът ми говореше така, както би казал „болница за слепи“, аз разбирах много добре накъде биеше.

– Болница за умрели – рекох.

– Какво каза? – попита синът.

– Приказвам на себе си – отвърнах. – На старите хора много често им се случва.

Какво значение имаше да му обяснявам сега, че така постъпват и с изнемощелите биволи: най-напред им

слагат хомота, после ги използват за разплод, съдират им кожата от работа и накрая, когато грохнат и се съсипят, на хората им се свиди и стиска сено, затуи им забиват ножа в кокала, на мястото, където са ги мивали най-много, за да сегнат после и да се наплюскат с тяхното месо и оближат кокалите им. Нямахме смисъл да говорим на сина си за тези неща, после той самият беше зодия Телец. И моят баща не се възпротиви, когато го заведох в дом за стари хора. Освен това вече съм стар и много добре знам, че нямаше да има кой знае каква полза, ако се бях възпротивил, затова не казах нищо и синът ми остана с убеждението, че през всичкото време на пътуването се държам като светец, а колкото го моите блънвания – не ще е разбрал, сигурно е било, когато сме изкачвали височината и ушите му са били запушени, а не че съм говорил за биволи или коне.

– Пристигнахме – каза шофьорът.

Обърнах се и го погледнах. По пътя той не отрони и дума, все едно че го нямаше, сякаш колата я караха призраци. Но аз забелязах, че той ме наблюдаваше в изпъкналото огледало, без да се обръща, беше видял колко съм съсипан и съкрушен. На другата спирка, казах. Шофьорът ме гледаше право в очите, може би знаеше вече, че съм сляп. Но аз прекрасно видях как хвърли през прозореца фаса на угасената си цигара, за да каже *пристигнахме!*

– Пристигнахме – отвърнах.

След това се почувствах много по-добре. Може би защото пътят беше стръмен и след това продължително изкачване нагоре, сякаш отивахме на небето, започнахме да слизаме надолу, или надълбоко, както ми се искаше. Нямах желание да питам нито сина ми, нито шофьора къде се намираме. Кой знае, те трябва да са доволни, че

постигнаха целта си. Освен това бях сигурен, че именно това бе мястото, където искаха да стигнат, за мен нямаше голямо значение как се казва, стига да беше точното. Дотук всичко мина добре, спокойно и тихо, ето защо не трябваше да развалям настроението с празни въпроси, които можех да задавам и на себе си. Те бяха като погребани вътре в мен и никои освен мен не чуваха техния вик.

Синът ми слезе пръв и ми подаде ръка. След него слязох и аз. Направих първите стъпки. Почвата беше мека и имаше някакъв цвят. Синът ми ме придружи до голямата желязна порта и се приготви да се върне със същата кола.

– Остани със здраве! – каза за момент и после ми пхна нещо в ръката. – Ще ти потрябват.

Погледнах, бяха книжки. *Пари*, си рекох. *Умрял съм! Той ми дава пари, както правеха хората на смъртта на майка му. Купува ме с милостиня пред раздялата.*

– Аз не дадох пари на баща си – отвърнах, но все пак ми стана приятно, че се беше сетил да сложи в джоба ми една бяла пара за черни дни, когато аз, останал без очи и без син, щях да започна пак да пуша.

– Тук ли е...?

– Ще разбереш, когато влезеш – отвърна той.

Не знам защо, но след толкова години отново си представих морето, представих си онзи единствен случай, когато бях просто омагьосан от прелестната красота на морското дъно с леко поклацащите се от течението водорасли, с червени корали, напомнящи краката на чайки, и с рибите, които хапеха леко пръстите ми, до толкова, че тогава помислих, че бях открил моя свят и се опитах да остана там завинаги, отворих капака на

скафандръра, пузнах водата да влезе, за да се превърна изцяло във водолей, какъвто ме беше зачепал баща ми. Обаче, мислейки за баща си там под водата, почувствах как ми притъмнява и гръхът ми започна да спира, пред очите ми изплува образът на моя син, на този сегашния, да се усмихва и маха с ръка, вървейки назад, като рак, казвам. Събрах последни сили, стиснах зъби, затворих капака и, напълно изнемоциял, поклатих въжето, за да ме изтеглят от морето. Когато, целият посинял, ме издърпаха на повърхността, проснат и неподвижен, чух другарите да казват „ами той свършил!“ . После, когато се свестих, тези, които отвориха капака, разказваха, че в скафандръра имало една рибка, която плувала спокойно и правела мехурчета. *Помислихме, че беше душата ти и затова я пузнахме пак в морето*, разказаха ми, когато започнах да дишам. До ден днешен не съм казал на никого, обаче бях сигурен, че рибката, която се бе вселила при мен, не ще да е била моята душа, нито тази на баща ми, а на моя син, който беше дошъл в момента на агонията ми, за да види последния ми блян и ме извади от тунела, в който бях влязъл преждевременно. Днес вече не мисля така. Но се бях излъгал! Онази рибка не ще да е била моят син. *Той се е заблудил, забравил е всичко*, казвам. *Ослепял е, забравил е всичко, което съм направил за него на земята*. Не вижда и не иска да знае как съм мечтал за него, колкото пъти съм слизал в морето, спял е, спял и глух, щом не чува вътрешния ми глас да казва, че *родителите мечтаят с отворени очи за бъдещето на своите деца*. Но някой ден ще разбере тези неща, нали и той има син. Колко пъти съм влизал в морето без повод и причина само и само защото си мислех, че там, далеч от неразборията и бъркотията, беше най-подходящото място да си помечтая, необезпокояван

от никого, за бъдещето на моя син. Ето защо сега изобщо не съжалявам, че ми отговаря така, разбрах, че в края на краищата не губя нищо, просто след заслепението на сина ми отивам към една група слепота.

Сякаш чул мислите ми, синът направи още две крачки назад и каза с потрепнал глас:

– Хайде, остани със здраве, тате!

Искаше ми се да се подпра някъде, щях да падна.

– Ще идвам да те видя – добави след малко.

Само че не тук е мястото, където трябва да ме навестяваш бре, тълпанарино, казвам, и си спомням, че и аз казах същото на баща си пред желязната врата на старопиталището, но не отидох нито веднъж да го навестя, той дойде при мен, в ковчег.

– Няма да ми е задълго – отвърнах. – Ще ми се наложи отново да изляза горе, за да си поема въздух. Ти знаеш, че аз винаги съм намирал пътя.

Синът разкопча якето си, въздъхна дълбоко, пхна ръце в джобове и ми обърна гръб, без да пророни и дума повече. Останал сам, между сина, който си отиваше, и мене си, замръзнал на място, между колата, която би могла отново да ме върне там, където бях, и пред високата желязна порта погледнах към небето. Беше ясно. Може би ме чакаше, но нищо подобно. *Небето не е толкова щедро, като водата например*, си казвам с въздишка. *Да умреш на небето – са нужни условия. Преди всичко ти трябва да се качиш на самолет, или да имаш криле, или да се изкачиш някъде нависоко и да те помислят за луд. Но най-вече защото небето не те държи. То те пуска, и хоп, също както сина ми*, едва не извиках на глас. *А водата е друго нещо. Тя те люлее, посолява те и те приема*, казвам, за да сложа капак – искам да кажа, да затворя устата си,

която в подобни случаи не спира да мели. Погледнах към земята. Не знам защо, но в този момент видях утължената си сянка, която се стелеше след сина ми. Това не ми харесваше. Не исках да се унижавам от сянката си. Не исках тя да сочи сина ми, но баща ми се беше поминал, оставяйки мен, единствения си син, че да имам и аз, след него син, единствен, като този, дето си отива, и който също има като мен, един-единствен син, заминал надалеч и с един-единствен бърбек. Моят, казвам. Още веднъж се обърнах и погледнах пътя, по който дойдох. Видях ято птици да летят нанякъде. Завръщаха се от тамошното летуване. Беше истинска пролет: чисти облаци, мъгли и дъги, ловци, птици, мека ухаеща земя, кратки дъждове. *Ще започнат дъждовете и сладките води ще натровят рибите ми в морето*, казвам. *Красотата на земята се завръща*. Но защо аз трябва да плащам за всичко това?!, казвам. *Защо трябваше да замина? Защо трябваше да ме изгонват така? Защо? О, Господи, защо не ме чуваш, аз те чувам и се боя от теб. Защо искаш да умра така, безмълвен, като рибите? Защо? Защо? Защо?*, казах, но не извиках, защото знам, че насъбралото се горчило убива много повече от всяка друга отрова. И укорих Господа!

Останал сам пред портата, постепенно ме обхваща едно страшно чувство на тъга. Тя първа ме посети, а аз мислех, че се бях простил с нея, откакто, по думите на моя син, бях ослепял, или откакто бях прокудил баща си от къщи. Шофьорът затвори вратата на колата, даде газ и синът ми остана заключен вътре. Какво можех да сторя?! Да възроптая, да се развикам, да проклинам, да напсувам всички, даже да покажех, че съм се разкаял, че обещавам да се поправя, да стана по-добър, по-улегнал, че от днес нататък *щях да милея* за хората и за човешкия

род, че нямаше да съм повече спял, стига само да ме върнат отново вкъщи, в моя дом, под моята стряха, там, откъдето бях изпратил баща си в старопиталището. В края на краищата да си направим по някоя отстъпка един на друг. Но всичко това ми заприлича на театър: и това как синът ми замина, и как колата запали и тръгна, така ми изглеждаше. За момент помислих, че ще спрат и ще ме изчакат на завоя, според постановката на режисьора, извън обсега на окомото на зрителя и обектива на камерата, и ще ми кажат, че са искали да ме сплашат. Затова останах като вкаменен, в очакване. Не знам на какво се надявах, но устата ми пресъхна, пулсът ми падна на нула и станах вир-вода. Нещо подобно бях изпитал само когато ми махнаха бъбрека, който дадох на внука. Шофьорът напълни добре мотора с газ и колата избълва пушек на кълбета. Изгубиха се след завоя, но не знаех дали наистина ме чакаха там, скрити някъде. Синът каза *ще се върна, тате*. Останах съвсем сам. Стана, каквото било писано. Точно както те искаха.

Прег мен се издигаше едно високо кръгло здание с купеста форма, заобиколено от дървета, които остават зелени и ако имаше пет сезона. *Прилича и на вакъф*, си казвам, за да не споменавам името гробища или болница.

Бутнах портата от ковано желязо и синджирите изгрънчаха. Но бих се заклеял отново, че всичко, което стана, никои не ми го е разказвал, а го видях сам с очите си, *нека синът да казва каквото си ще*, минава през ума ми.

— съвременна проза — -----
От тази поредица досега:

Мануел Ривас, *Моливът на дърводелеца*, 2009, роман

Книги от Смол Стейшънс Прес

На български

Цветанка Еленкова, *Времето и връзката*, 2007, есега

Реймънд Карвър, *Късмет*, 2008, поезия

Мануел Ривас, *Моливът на дърводелеца*, 2009, роман

На английски

Jonathan Dunne, *The DNA of the English Language*, 2007, philosophy of language

Manuel Rivas, *From Unknown to Unknown*, 2009, poetry

Змия

ЗАКРИЛНИЦА

АРИАН ЛЕКА

албанска, първо издание

превод Янка Селими

дизайн Яна Левиева

редактор Цветанка Еленкова

коректор Росица Николова

издател Смол Стейшънс Прес

печат Симолини 94

Адрес на издателството

София 1111, ул. *Сан Мартин* 1 А, ап. 14

Книги може да закупите на адреса на издателството

или на уебсайт www.smallstations.com